

Nekaj letalske statistike iz Italijanske - abesinske vojne.

V teku vojne so italijanski bombarderji (letala) vrgli na abesinske postojanke raznih bomb v teži skupno 1.500.000 kg. Pri tem so izstrelili iz zrakoplovnih strojnih pušk 260.000 streliv. Veliki aeroplani so prevažali bojni material in hrano v skupni teži 1 milijon kg. Aeroplani so nosili aprednjim četam v puščino celo žive volle in koze. Po zraku so postavili na določeno mesto 530.000 kg bencina in raznih mazil! Zdaj vojni aeroplani v Vzhodni Afriki vzdržujejo promet med Asmarom, Makalo, Desijem in Addis Abebo. Za časa vojne je bilo ubitih 86 zrakoplovnih italijanskih oficirjev in pilotov in 148 je bilo ranjenih.

Italija hoče poslati v zasedeno abesinsko ozemlje 15 milijonov kolonistov.

Za pomlad! Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn brez napak, pristno-barvni, »Paket serija S«, vsebina 15-21 m pramo oxfordov, touringov in cefirjev za moške srajce, vsak kos najmanj 3 m, dalje »Paket Serija S/o« isto tako 15-21 m za ženske pralne obleke, dečve (Dirndl) v najlepših barvah, predpasniki itd. Vsak paket poštne prosto samo Din 107.-. Za isto ceno »Paket serija P«, vsebina 15-20 m platno, posteljina, žensko, moško in namizno perilo barvasto, ter »Paket serija P/I« 10-15 m istega najfinjšega belega blaga. Neprimerno vzamem nazaj in zamenjam. Daje najcenejša blago za vsa moška in ženska oblačila. Vzorci brezplačno.

„KOSMOS“
razpošiljalnica ostankov
MARIBOR, Dvořakova
cesta 1. 1003

OGLASI

v „Slov. gospodarju“
imajo

najboljši uspeh!

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

»Pes je tudi mrtev. Čudno, da se je zgubil.«
Zavlekel je obe živali na kup h konju in posvetil, da bi spoznal, čigav je bil pes.

»Za Boga!« se mu je izvilo začudenje.

Grofica je dirnilo:

»Kaj je?«

Janez je pomolčal, potem pa odkimal:

»Nič. Pes je, kakor drugi. Samo: zdaj verjamem tudi jaz, da se je zgodil nocoj čudež in ne samo eden, dva sta se zgodila.«

Gospo je prevzelo:

»Kako to?«

Janez je preslišal vprašanje in se postavil h konju:

»Gospa, odjezdimo. Ni gotovo, da se bodo vračali lovci po dobri. In čakati v tem mrazu in strahu ni prijetno.«

»Samo psa vzemimo s seboj, da ga dam nagačiti za spomin, kako me je Marija čudežno rešila smrti.«

»Gospa, oprostite, pes je moj in ga bom vzel sam v isti namen. V spomin, da me je Marija čudežno rešila smrti.«

Grofica se je čudila:

»Kako govorite. Ali so tudi vas napadli volkovi?«

Janez je pokimal kar tako in se pripravil.

»Tako strašne noči še nisem doživela. Da mi ni vpadla ta srečna misel, da sem poklicala Marijo, bi bila že mrtva. Zaobljubo sem naredila, da ji postavim cerkev novo na Gorah in to hočem in moram izpolniti. Ali ste tudi vi zaobljubo naredili?« Glas se ji je še vedno tresel.

»Ne ravno. Ampak hvaležnega se bom izkazal.«

Lovci so prihajali ravno z Javorja. Svetilke so obsvetile velike kolobarje, ki so se križali. Hlapci so vriskali in peli.

»No, je ta lepa! Vriska in pojejo. Grof Thurn je sebičnež. Če bi bila šla z njimi, bi se mi najbrž ne primerila ta nesreča.«

Thurn je grofico viharo pozdravil:

»Kako sem vesel, milostljiva gospa. Sijajen lov. Tri zverine smo pobili.«

Grofica bi mu bila najrajši ostro odgovorila, a ga je rajši osramotila:

»Malenkost. Mi smo sami dve in psa, volkovi pa hlapca in konja in tudi mene bi bili, če ne bi bilo Marije, ki je čudež naredila, Janeza in njegovega psa.«

Thurn se je delal vznemirjenega in izražal sočutje:

»Oprostite, milostljiva gospa baronica, meni je neskončno žal.«

»Zdaj je to vseeno. Skrbite, da hlapca domov pripeljete...«

Tatenbach je prebledel ob tej novici in iskal Janeza, da bi bolj točno poizvedel, kaj in kako se je dogodilo. A Janeza že ni bilo več.

»Thurn, ne zameri, ampak tvoj nasvet je bil vsega kriv. Zakaj si spustil konja, da so ga volkovi zasledovali! Ko jim je naš konj ušel, so pa napadli hlapca in Ano, ki sta bila slučajno v dolini.«

Thurnu ni bilo po volji, ker je bila ponižana njegova oholost in lovska spretnost:

»No, da. Krivda je na meni. Tako je navadno.«

Gospa Ana je v solzah pela zahvalo Mariji in premišljala, kako bo izpolnila svojo obljubo.

Janez pa je šel peš preko Javorja proti Podsredi. Ko je bil sam, je položil psa na tla in prižgal luč.

»Rolf!«

Več trenutkov je stal pred njim in ga nemo motril. Solze so mu zalile oči in polzele po podkožu.

21

Janezov grunt.

Janez je prebedel noč v premišljevanju. Kesal se je in sklenil storiti in popraviti vse, kar more.

Ko je prišel pred župnišče v Sv. Petru, ga je zopet prišla skušnjava in mu prigovarjala:

»Neumen si. Čemu greš k župniku? Izdal te bo. Saj še nihče ne ve. Nihče!«

Janezovo kesanje je bilo globoko in kes trden. Domislil se je pa res:

»Kako sem bil čuden. Mogoče pa Lenčka sploh ne ve. Bog ve, kaka slabost jo je vrgla v nesvest... Pa če Lenčka ve ali ne, greh ostane...«

Zlobudrava kuharica ga je prišla v lopi.

»Ho, da ste še vi enkrat prišli k nam. No, to je pa čudno! Menda še sploh niste bili tukaj!«

Obrisala si je roko v predpasnik in jo pomolila Janezu.

»Saj ne boste zamerili. Kaj ste vi ženin od gorske Lenčke? Saj ste. Recite, da ste.«

Janez je pomislil:

»Nisem.«

Ženska je zazijala:

»A? Da niste? E, bežite! Nalašč nočete povedati. Saj sem vas že videla večkrat. Boste vi meni povedali.«

»No, pa pravite, da še nisem bil tukaj! Kje so gospod dekan?«

»Tak ste vi! Oh, to je bilo nerodno. Pred faro, ki ne razume. Naš gospod so rekli, da ni nič čudnega. Jemnasta, je bilo meni hudo, ko sem slišala. Gorske dekle imam tako strašno rada.«

»Kje so gospod?«

»Da, vzela se bosta? Menda pa že! Človek ste dober in postaven, a Lenčka tudi ni, da bi mimo nje po drugih gledali.«

Janez je postajal siten.

»Prosim vas, povejte vendar brž, katera je dekanova soba. Meni se mudi.«

Pa se je še ženska obregnila.

»Ah, kaj pa ne poveste, po kaj ste prišli h komu!«

V glavi imam sto misli in ne morem še te imeti. Tule je dekanova soba. Držala je za kljuko in s spremenjenim glasom pobarala:

»Dejte no, kako je dekletu? Slabo, pravijo. Da ni v glavi čisto... Meni je hudo, ko smo si znane.«

Janez jo je odrinil in odgovoril kratko:

»Nič ne vem. Nisem bil zgoraj.«

V možganih ga je zbolelo in je ponovil.

»Da ni v glavi čisto...«

Dekan, star in ves bel po glavi, je sedel v naslonjaču in molil brevir. Ko je govoril, so mu trkali zobje skupaj in šklepetali. Bil je zelo učen in odlikovan od papeža z naslovom apostolskega protototarja. Farani so ga ljubili kot svojega očeta, kar je tudi res bil vsakemu po ljubezni.

Janez je obstal pri vratih ponižen in plah. Včasih se je norčeval iz tega svetega starca. Zdaj ga je napolnila njegova bližina z božjim strahom in spoštovanjem.

»Gospod dekan!«

Gospod je vstal, zaprl knjigo in nataknil naočnike.

»No, saj je Janez. Vedel sem, da boš prišel. Računal sem celo, da boš ravno danes prišel.«

»Kako je to vedel?« se je vzbudilo v Janezovi duši. Niti misliti ni mogel, da bere dekan vsakemu njegovo sliko, njegovo grešnost ali svetost na obrazu. Dekan je poznal duše.

Janez je stal tiho in sukal klobuk v rokah.

»Da, da. Moral si priti. Če ne bi prišel, bi bil šel jaz po tebe. Dober pastir pusti devetindevetdeset dobrih in gre iskat eno izgubljeno...«

»Vse ve!« je plalo v Janezu.

(Dalje sledi.)